

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑΖΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσῆ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ Κ. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΝ

ΑΡΧΗΓΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ

— Ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ του —

Θάρρος, θάρρος, Δηλιγιάννη
 Μὴ σὲ χάσωμε καὶ σένα
 Κι' ὁ Τρικούπης ἀπομείνη
 Παντοδύναμος Θεὸς
 Καὶ φακίραι τρέμουν ἔμπρός του
 Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα,
 Ὑπουργοὶ καὶ βασιληάδες,
 Στρατιῶται καὶ λαός.
 †
 Ἐὰν ἄλλα μας κεφάλια
 Πικροθέρισεν ὁ Χάρος
 Καὶ ὀλόρθη τοῦ Τρικούπη
 Ἐστήθηκεν ἡ κεφαλὴ,
 Δρεπανοσωσμένο στάχυ. . .
 Θάρρος, Δηλιγιάννη, θάρρος,
 Μὰ σὰ γιάννης πῶς ν' ἀφήτης
 Τῇ μελέτῃ τὴν πολλή.
 †
 Νὰ μὴ γράφης ἔστην Πρωΐα
 Φλογερά μὲ τέτοια κάψι,
 Ἐχτι σου νὰ λητμονήσης,
 Νὰ ξεχάσης τὰ παληὰ,
 Τὸ κεφάλι σου τὴν ἔγνοια
 Τοῦ Τρικούπη νὰ ξεγράψῃ
 Καὶ νὰ μὴ σὲ μέλῃ χέρι
 Ἄν θὰ σφίξης βασιληᾶ.
 †
 Ὅσω νὰ περάσῃ ἡ ζέστη
 Ποῦ φριχτὰ μᾶς τσιγαρίζει,
 Ποῦ τὸ αἷμ' ἀναταράζει
 Καὶ φουραίνει τὸ μυαλό,

Τῆς δροσάτης Κηφισιάς σου
 Ἡ σουμάδ' ἄς σὲ δροσίσει,
 Νᾶσαι φρέσκος τὸ Νοέμβρι,
 Γιὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλό.
 †
 Ἐνα σ' ἔχομε μονάχα
 Κανακάρη Δηλιγιάννη,
 Ὅ,τι καὶ νὰ ποῦν οἱ ἄλλοι,
 Τὸ κεφάλι εἶσαι σύ·
 Κι' ἂν ἡ γιαιοπιστήμη
 Τὸ κεφάλι σου δὲ γιάνη,
 Ἢ ἀπομείνουν, ἴσάν Ἑβραῖοι,
 Δίχως ἓνα Μωυσῆ.
 †
 Μὴ πολλοὺς γιαιοτροὺς ἐν τούτοις
 Γύρω ἔστο προσκέφαλό σου,
 Μὴ πολλοὺς γιαιοτροὺς ἀντάμα
 Μηδὲ συνταγοβρασμό,
 Μὲ ἀπόφασι καὶ θάρρος
 Τέτοιαις ὤραις ἀρματώσου
 Νὰ ξεφύγῃς τῆς ἀρρώστιας
 Τὸν γαιτροαποκλεισμό.
 †
 Θάρρος, θάρρος, Δηλιγιάννη,
 Μὴ σὲ χάσωμε καὶ σένα
 Κι' ὁ Τρικούπης ἀπομείνη
 Παντοδύναμος Θεός·
 Καὶ φακίραι τρέμουν ἔμπρός του,
 Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα,
 Ὑπουργοὶ καὶ βασιληάδες,
 Στρατιῶται καὶ λαός.

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ!

‘Ο λεπτοφυής Δηλιγιάννης ήσθένησε.

Εύτυχός ή ἀθηνείά του οὐκ ήν πρὸς θάνατον.

‘Αλλ’ ήδύνατο και νά ήξει.

‘Ο σιδεροκέφαλος Τρικούπης δὲν ήσθένησεν, ἀλλὰ δύναται, δ μὴ γένωιτο, ν’ ἀθηνήτη και ν’ ἀποθάνη, θνητός ών και μύτος, δτω και αν προσπαθή νά ἐργάζηται ὑπὲρ τῆς ἀθανασίας του.

Και ἐπὶ τέλους ἀμρότεροι εἶναι ήνυχασμένοι, καθώς εἶλο μας, νά ἐξορλήτουν, κατὰ τῆς ώρισμένην προθεσμίαν, τὸ συνάλλαγμα τῆς ζωῆς μετὰ τοῦ θανάτου.

‘Ολοι ή λοιποὶ προεξέχοντες, και ἀρχηγίαν κόμματος ἀντιποσόμεσ οἱ και φιλοδοξούντες, εἶναι ἐπάνω κάτω, δηήλικές τω .

‘Υποθέτομεν δτι και αὐτοὶ τὰ τινάζουν ὀλοῖ των, και ζωὴ σὲ λόγῳ μας.

Πυῖος θα μᾶς ἐκυβέρνα ;

Εἰς ποίαν ἀρα γε τῆς ‘Ελλάδος γωνίαν κρύπτεται μικρὸ, μικρὸ, ἀμούτταχο, τὸ μέλλον νά κυβερνήτη τὸ σκαφίδιον ἡμῶν κηπετανίδιον, ἵνα μὴ εἴπωμεν πλοιοαρχίδιον ;

‘Ας τὸν φαντασθῶμεν ἀπὸ τοῦδε.

Οὔτε τοῦ Δηλιγιάννη παιδί θά ήναι βέβαια, οὔτε τοῦ Τρικούπης.

‘Αμρότεροι εἶναι ἀγαμοὶ.

Μεταξὺ δὲ τῶν παιδιῶν τῶν ἄλλων κορυφαίων μας δὲν βλέπομεν καμμίαν ἐκτακτον εὐφυῖαν.

Τὸν μελλοντα κυβερνήτην θά γεννήτουν τὰ σπλάγγνα τοῦ λαοῦ. ‘Εξ αὐτῶν ἐγεννήθη ὁ Κουμουνδοῦρος, ἐξ αὐτῶν ἐγεννήθη ὁ Δεληγιώργης.

‘Ο Κουμουνδοῦρος εὔρε τὴν ἐποχὴν του, ἀλλ’ ἐγεινε πολὺ τῆς ἐποχῆς του.

‘Ο Δεληγιώργης δὲν ἐπρόφθισε μέχρι τῆς ἐποχῆς ήτις τῷ ήμορζε. ‘Η θέσις του ήτο σήμερον. ‘Η χθὲς τὸν ήδίκησε.

Δύριον θά βσιλεύῃ ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργίου. Θά βσιλεύῃ και αὐτὸς βέβαια χωρὶς νά κυβερνᾷ

‘Ο Κῶτος εἶχε γόητρον μικρός.

‘Οσφ μεγαλόει, ὅσφ γίνεται Κωνσταντῖνος, χάνει τὸ γόητρον του.

Δὲν πταίει αὐτός.

‘Ητο προωρισμένος ὡς Κωνσταντῖνος διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Τὸν ἔκαμαν ‘Αττίλαν τῆς Μανωλάδος.

Τὸν διέφθειραν συνήθισαντες αὐτὸν εἰς ἐσωτερικὴς κατακτήσεις, ὡς τὸν πατέρα του.

Και φοβούμεθα πολὺ ἐκεῖνον ποῦ μ’ αὐτὸν θά κυβερνήτη.

Διότι ή διαφθορά προοδεύει.

‘Η κακία ἐγειροί θρασύτεραν ὀλοὲν τὴν κεφαλὴν.

‘Η κολακεία βασιλεύει.

‘Η τιμὴ ὀλ’ γα πλέον μέτωπα εὐρίσκει νά χύσῃ τὴν ὑπερήφανον αἴγλην αὐτῆς.

Και τὸ πᾶν ἀπώλετο, ἀ, μετὰ τὴν ἐκλειψιν ὀλων αὐτῶν τῶν γελοίων τύπων τοῦ βασιτοκρατικοῦ πολιτευματος ἡμῶν, δὲν θά ὑπάρξῃ λαός ν’ ἀνικροῖξῃ ;

— Κάτω γελοιοὶ ὀλοῖ σας ! ‘Εγὼ θά κυβερνήσω !

§ § §

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΠΕΡΙ ΣΚΥΛΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕ ΣΥΜΜΑΖΕΥΟΝΤΑΙ. — ‘Ιδοῦ μία πληγὴ τῶν ‘Αθηῶν φοβερὰ ‘Εφρῆνισαν πλέον τὰ σκυλιὰ και ήρχισαν νά μουσιζουν, ή δὲ ‘Αστονομία μας τὰ φοβερίζει μόνον με τὰ λογία. ‘Ελέχθη δτι θά θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν φόλα ν της ἀλλ’ ἀκόμη τίποτε δὲν εἶδαμεν. Οὕτω συνήθως συμβαίνει παρ’ ἡμῖν. ‘Αν δὲν δαγκασθοῦν πεντέξ θυματα, δὲν θά ζυπνήσῃ ή ‘Αστονομία, ἀφοῦ μάλιστα δὲν τὴν ζυπνοῦν αἱ κατὰ πάσαν ὀκτα ἀμύθητοι ὀλακαὶ και ὀρυγαὶ ἀγέλης ὀλης κυνῶν ἐλευθέρως συγκροτούσης ἐν μέσῃ ὀσφ τὰ κ υ ν ο β ο υ λ ε υ τ ι κ ᾶ σ ἄλλαλητήριά της. ‘Ο ὕπνος πλέον καθίσταται ἀδύνατος, ἐπιβοηθοῦντος μάλιστα και τοῦ καῶσωνος. Μόλις σοῦ χαϊδεύει και σοῦ ναρκώνει τὰ βλέφαρα ἐκείνη ή ἀνέκφραστος γλόκα του και τ’ ἀποτρόπαια γάβ ! γάβ ! σοῦ τρέπουν τὸν ὕπνον εἰς ἀτακτον φυγὴν, αν δι κατορθώσης νά τὸν ἐπαναφέρῃς εἰς τὰς τάξεις, νέα κυνική διαδῆλωσις τὸν ἐκθρονίζει και τὸν χάνεις διὰ παντός. Στρέφουσαι, μεταστρέφουσαι, ἀπλοῦσαι ὀπιοι, πίπτεις πρηνῆς, ταράττεσαι, γίνεσαι νευρικός, καταρτῶσαι τὸ ζῶον ὀπερ λέγεται ἐν τούτοις πιστός και ἀφωσιωμένοι φίλος τοῦ ἀνθρώπου και με θυμὸν Καμπούρογλου, ἐπιθυμεῖς νά εἶχον

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

‘Η

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετόφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

‘Η Βάγια ἐμειδίασε και ή θυμωθεῖσα ἀντιζήλος της θά ἐπανελαβῆσεν ἴσως τὴν ἐπίθεσιν ὀρμητικώτερον, δτε ήκούσθησαν ὀλάματα και φωναὶ εἰς τὴν εἵτοδον τῆς μαρμαρινῆς αἰθούσας. Τεσσάρη εὐνοῦχοι ἐνεφανίσθησαν, φέροντες ἐπὶ τῶν ὀσφ αὐτῶν πικμέγαθος χρυσοῖν κάνιστρον. ‘Η μαύρη δούλη και ὀπηρετεῖ πιστῶς τὴν Βάγιαν προσπορεύετο και ὀδρμε πρὸς τὴν κυρίαν της, ήτις ὀξλεπε μετ’ ἀδιαφόρου βλέμματος τὴν συνοδείαν. Αἱ τρεῖς ἄλλαι χανοῦμ ἀνεσκήρτησαν και ἀνεφώνησαν ὀμοφώνως ;

— Εἰς ποίαν ἀρά γε στέλλει ὀ ἐνδοξος ἡμῶν πασοῶ; τὸ μεγαλοκρεπὲς αὐτὸ δῶρον ;

— Εἰς τὴν Βάγια χανοῦμ, ἀπήνησεν εἰς τῶν εὐνοῦχων: ‘Εν τούτοις ή μαύρη ὀλεγε σιγηλότατα πρὸς τὴν Βάγιαν :

— Προσέξατε, κυρίε, νομίζω δτι αὐτὸ τὸ δῶρον κρύπτει παγίδα.

Αἱ τρεῖς ἀντιζήλοὶ της Βάγιας ἐξέφρυσαν ἐκάστη τὸ πείτημα ὀπερ ήσθάνετο βλέπουσα τοῦ εὐνοῦχου ἀποθέτοντας πρὸ τῶν ποδῶν ἐκείνης τὸ βασιλικὸν δῶρον.

— ‘Η Μπεσμε ἀνύψωσε τοὺς ὀλους, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ διδανίου της και ὀκλεισε τοῦ ὀφθαλμοῦς διὰ νά μὴ βλέπῃ τὸ χρυσοῦν κάνιστρον. ‘Η Ζιτὲ ὀσυρε τὸν υἱὸν της πρὸς τὸ στῆθος αὐτῆς και τὴν ἐθότσε διχ νά ταπεινώσῃ τὴν ξένην ήτι; δὲν εἶχε τὸ εὐτύχημα νά ήναι μήτηρ. ‘Η δὲ Φατμέ ἀνέκραξεν ἀκοντίζουσα βλέμμα μίσους μεστὸν κατὰ τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς :

— Σὲ συγγαίρω, Βάγια Χανοῦμ, ὀ πασοῶς σοῦ φέρεται κηλίτεσα παρὰ εἰς ἡμᾶς. Θά τολημήσης και τ’ ρα νά τοῦ προτφῆρῃς ὀ ἀπλοῦν δῶρον, διὰ νά τὸν εὐχαριστήσης ἀντὶ τῶν λαυπρῶν του δῶρων;

— Και δικτὶ ὀχι, Φατμέ χανοῦμ; εἶπεν ήσύχως ή Βάγια. Τὸ ἀνθος ὀπῶ ὀτληκεν ὀ Θεός εἶναι πολυτιμώτερον τοῦ χρυτοῦ και τῶν ὀδαμάντων.

— ‘Ωστε ὀ ‘Ρουττελ ὀπρεπε νά σοὶ προτφῆρῃ διὰ τὴν ὀορτὴν τοῦ Μουλὸν μίαν ἀνλοδεσμην δέκα γροσιῶν.

— Θά ήην εὐχαριστημένη και μ’ αὐτὴν μόνον.

— Καλά ! ἀλλὰ δέξουσαι τὸ κάνιστρον. Θά ήμην περιερ-

θλοι οι κύνες μίαν κεφαλήν διά να τους τήν κόψης. Κύριε Στάτσε σῶσον ἡμᾶς. Μόνη ἡ κυρία Ρυζού, δύνανται νά μή ταράσσεται ἐκ τῆς τόσης σ κ υ λ α ν τ ἄ ρ α ς, αὐτὴ ἢ ἐν μέσφ κοπαδίου σκύλων ζῶτα ὡς γυνή κ υ ν ο β ο υ λ ε υ τ ι κ ῆ.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ. — Μὲ τὸ τελευταῖον αὐτῆς κ ὀ λ π ο εἰς τὴν ἀγοράν μας, δι' οὗ ἐφίνη μὴ ἔχουσα ἐν ψωροκατομύριον χρυσοῦ, εἰς τὸ ταμεῖον τῆς καὶ θελήσασα νά τὸ εὐρῆ, ἐδῶ ἔγεινεν αἰτία νά ὑψωθῆ τὸ συνάλλαγμα ἐπὶ ζητήμα τοῦ ἐμπορικοῦ ἡμῶν κόσμου, ἡ Ε θ ν ι κ ῆ Τ ρ ἄ π ε ζ α ἀπέδειξε, ὅτι ἀνάξιος φέρει τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ ὀρθότερον ἤθελεν εἶσθαι ἂν ἰπεκαλεῖτο Α ν τ ε θ ν ι κ ῆ. Ἀλλ' ἀπερί τῆς ἐγνωστῆρας αὐτῆς θὰ ἐπανέλθωμεν ἐν ἐκτάσει καὶ θὰ τὴν τσούξωμεν ἐκεῖ ποῦ τῆς πονεῖ.

ΣΤΟΙΧΗΜΑ. — Στοίχημα ὅτι μὲ τοὺς δύο μόνους μῆνας ποῦ θὰ ἔχωμεν δημαρχεῦντα τὸν πεπειραμένον καὶ εὐφρόεστατο καὶ ἀκούραστον καὶ πανταχοῦ παρόντα κ Παπαλεξάνδρην θὰ ἴδωμεν ἔργα τὰ ὅποια δὲν θὰ ἐρίνοντο μῆτε μὲ τεσσάρων ἐτῶν δημαρχεῖαν τοῦ εἰς Μόναχον κπελόντος μισοῦ Α ἰ ῶ ν ο ς.

Θὰ ἴδῃτε τῶρα καὶ κατάδρεγμα καὶ νερό καὶ καὶ καὶ. Δὲν παρατρεῖτε ποῦ ὦ καὶ ὁ κείρος; ἐδρόσιση, ὅμα ἔλειψεν ὁ Φιλήμων; Ὁ λίδας τῶν Ἀθηνῶν ἤτο αὐτός.

Η ΘΛΙΣΣΑ. — Ἐπὶ τέλους ἡ κυβέρνησις ἀνέλαβε τὸ διὰ θαλάσσιου ὕδατος κατάδρεγμα. Δόξα σοι ὁ Θεός! Διότι ἂν ἐξηκολούθει ὁ Φιλήμων νά παιζῆ τὸν λαὸ μὲ τὸ σῆμερα καὶ μὲ τὸ αὔριο, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἦτο ἔτοιμος νά τοῦ τ ἄ μ η θ ἄ λ α σ σ α.

Ο ΗΜΕΤΕΡΟΣ ΜΠΕΝΣΗΣ. — Καιρὸν εἶχε νά τὸν ἐνθυμηθῆ ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ του. Θριαμβεῦει τῶρα εἰς τὴν Κέρκυραν ὅπου κρατῶν τὸν μ ὐ τ ο ν αὐτοῦ εἰσεχώρησεν εἰς τὴν λαβύρινθον τῶν τελωνιακῶν καταχρήσεων, καὶ προσπαθεῖ νά συλλάβῃ τοὺς Μινωταύρους αὐτῶν. Οὐαὶ καὶ ἀλοίμονον εἰς αὐτούς! Μὲ φοβερὸν ἐμπλέξαν θησέα!

Δύο κουτοὶ τελωνοφύλακες, μεταξύ των κ α υ γ α λ α σ τ ἰ σ α ν τ ε ς ἀνυθρήσθησαν καὶ ἐξετόμισαν κατ' ἀλλήλων λέξεις ἐνοχοποιητικὰς. Ὁ Μπένσης ἀφορμῆν ἐζητεῖ. Καὶ ἠυφράνθη τὸ μακρὸν αὐτοῦ εἰσαγγελικὸν ρύγχος κλοπῆν ὄσφρανθῆν, ὡς εὐφραίνεται κίων θηρευτικὸς σκολόπακα λοχῶν.

Ἄ π ὀ ρ τ ἰ !

Μεταξὺ δύο :

— Πῶς σοῦ φάνηκαν αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες, συγκινοῦμεναι καὶ ἐπαινοῦνται τὸν Δηλιγιάννην ἀσθενοῦντα ;

— Ἀς προχωρήσῃ ἡ ἀνάρρωσις κ' ἔνοια σοῦ.

ΚΑΦΕΙΟΥ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. — Συγχαίρομεν τοὺς νέους Διευθυντὰς τοῦ ἀλλοτῆ Καφεῖου Τσότζ, κ κ. Κωνσταντῖνον Καλογερόπουλον καὶ Ἡλίαν Κατωγᾶν τιν ἐκ Λιβαδαίας, διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν τελεῖαν ἀμορφῶσιν τοῦ Καφεῖου τοῦτου. ὅπερ εἶναι τὸ πλεονεῦστερον, ὁρροτέρων καὶ ἀνοικτοκαρδῶ τοιοῦτου εἶδος κατάστημα εἰς τὰ Καφεῖα. Οἱ νέοι Διευθυνταὶ αὐτοῦ ἔλαβον πρῶτον τὸ εὐεργετικώτατον διὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους μέτρον νά προσφέρωσι τῶ πελοστῆ αὐτῶν δωρεὰ κα ἀφρόνως γνήσιον ψυχρὸν ὕδωρ τῆς Καισαριανῆς, ἔπειτα ἐβελτίωσαν τοὺς Ν α ρ γ ι λ ἔ δ ε ς μεταχειριζόμενοι τὸ ἐκλεκτότερον τ ο υ μ π ε κ ἰ δ ἄ πασσάδες, εἰστέγγον τὴν Σμυρναϊκὴν μαστίχην καὶ ἐν γένει εἰς πᾶν εἶδος τοῦ Καφεῖου αὐτῶν ἐπήνεγκον βελτιώσεις. Εὐθὺς δὲ ἐκ τοῦ καλοῦ τρόπου τῶν ὑπαλλήλων, ἐννοεῖ τις ὅτι ἔχει νά κἀμῃ μὲ Διεύθυννιν προσηκτικὴν, οἰκοκυράτικην ἐννοοῦσαν νά ἐργασθῆ. Συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὸ Καφεῖον τοῦτο, ὅπερ ὑπὸ τοιαύτῃ διεθῶνι θὰ ἐπανέλθῃ βεβαίως εἰς τὰς πρῶτας ἡμέρας τῆς δημοτικότητος αὐτοῦ, ἐκεῖ εἰς τὰ Χιφτεζα, τὴν καρδίαν τῶν Ἀθηνῶν.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ συγχαίρει τοὺς φιλοπόρους καὶ φιλοκάλους νέους οἵτινες εὐγενῶς προσφερομένοι ἀνέβησαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν τοῦ ΘΕΑΤΡΟῦ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ καὶ ἐτραγουῦθησαν μὲ τὰς λαμπρὰς αὐτῶν φωνὰς, ἐν ἀρμονίᾳ ὕαυμασ. ἢ τὰ τρα. οὔδια τοῦ ΑΡΧΟΝΤΟΧΩΡΙΑΤΗ. Εἶθε τὸ παράδειγμά των νά ἐνθαρρύνῃ καὶ κλλιφώνους ἡμῶν νεάνιδας καὶ νά κινήσῃ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν ἀμίλλαν, ὅπως ἀποφασίσουν καὶ αὐταὶ νά πάρουν τὸν ἀίρα τῆς σκηνῆς καὶ τότε δὲν θ' ἀργήσωμεν νά ἴδωμεν ἑλλη. ἰκὸν μελοδράμα. Εὐγέ τους καὶ bis!

Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ ΕΙΣ ΑΙΓΙΝΑΝ

Ἄλλοκότους ἀντιθέσεις παρουσιάζει εἰς τὸ βλέμμα ἡ πόλις τῆς Αἰγίνης ἀφ' ὑψηλοῦ βλέπομένη. Ἐν μέσφ πεινιχρῶν, παμπάλαιων ἢ καὶ ἡρειπιωμένων οἰκισκῶν ἐξέχουσιν ὠρατα νεώτεροι οἰκοδομαὶ δυνάμεναι καὶ ἐν Ἀθήναις νά ἔχωσι θέσιν. Θλίβεται τις βλέπων δρόμους στενωτάτους φραττομένους πολλαχοῦ ὑπὸ χυλασμάτων καὶ ἀφωτιστοὺς τὴν νύκτα, οὔτε ἐν κανδηλάκι που ἔχοντας, ἐνθ' ὁ δημιουργὸς εὐτυχῶς δὲν χρεωστεῖ τίποτε καὶ τὸ δημοτικὸν ταμεῖον παρουν-

γος νά μαθῶ τί περιέχει. Ἐνδυμασίας κατὰ τὸν συρμὸν τοῦ Φραγκιστάν ἀναμφιβόλως. Ὁ πασσᾶς μας ἠξεύρει ὅτι ἀγαπᾶς ὅλα τὰ πράγματα τῆς χώρας τῶν ἀπίστων, καὶ θὰ ἠθέλησε νά κολακεύσῃ τὸ γουστὸ σου.

— Νομίζω, Φατμέ χανούμ, ὅτι ἂν ὁ Ρουστὲμ σὲ ἤκουε δὲν θὰ τοῦ ἤρεσε νά τοῦ ἀποδίδῃς αἰσθήματα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι ἰδικὰ του. Δὲν εἰξεύρω τί μοῦ στέλλει, ἄλλ' εἶμαι βεβαιωτάτη ὅτι μὲ θεωρεῖ καλὴν μουτουλμάναν καὶ δὲν ἠθέλησε νά μὲ λυπήσῃ μὲ χλευαστικὸν δῶρον.

— Πόθεν αὐτὸ τὸ κἀνιστρον; ἠρώτησεν ἀποτόμως ἓνα τῶν εὐνούχων ἢ Φατμέ.

— Ἀπὸ τὸ κατάστημα μιᾶς Φράγκισσας στὸ Γαλατᾶ.

— Καλὰ σοῦ τὸ λέγα ἐγὼ, Βάγια χανούμ, ἀνέκραξεν ἢ Φατμέ, ὁ Ρουστὲμ σ' ἐκοροῖδεψε.

— Τὸν συκοφαντεῖς, εἶπε ψυχρῶς ἡ νεάνις, καὶ διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι τὸν συκοφαντεῖς θὰ διατάξω τῶρα ν' ἀνοίξουν τὸ κἀνιστρον.

— Προσέξατε καλὰ, χανούμ, ὑπεψήθυριση ἢ μαύρη δούλη εἰς τὸ οὐς τῆς δεσποίνης αὐτῆς, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι σὰς ἐστῆσαν παγίδα.

— Ἡ μαύρη ἐκάθησεν δεκλᾶδὸν ὀπισθεν τῆς Βάγιας καὶ ὀμίλει τόσον χαμηλοφῶνως, ὥσ-ε οὐδεὶς τὴν ἤκουσεν. Ἄλλως δὲ μετεχειρίσθη τὴν ἀραδικὴν ἢν οὐδὲλως ἐνόησαν αἰ λοιπαί.

Λοιπὸν, ἐπανελάθεν ἡ Φατμέ, ἀποφασίζεις νά μᾶς τὰ δεῖξῃς αὐτὰ τὰ θαυμάσια ;

— Πηγαίνετε τὸ κἀνιστρον εἰς τὸν ὄντᾶ μου (τὸ δωμάτιόν μου) εἶπεν ἡ Βάγια ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς κομιστὰς, οἵτινες εἶχον ἤδη ἀποθέσει τὸ φορτίον αὐτῶν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

— Ἐστὸν ὄντᾶ σου! ἀνεφώνησεν ἡ Ζαϊδέ. Μὰ τὴν ἀλήθεια, χανούμ, θα ἦται πολὺ κακῆς ἀνατροφῆς, ἀφοῦ δὲν εἰξεύρεις τὰ ἔθιμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

— Ναι, ὑπέλαθεν ἡ Φατμέ, μάθε, ἀφοῦ δὲν τὸ ξεύρεις, ὅτι θὰ διέπραττον ἀσύγγνωστον βαναυσότητα στεροῦσα τὸν ἐνδοξον ἡμῶν πασσᾶν τῆς εὐχαριστήσεως νά ἴδῃ ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπιτί, τὸ δωρον μὲ τὸ ὅποιον σ' ἐτίμησε. Εἰς τὸν ἀγριότοπον σου βέβαια ἐπιπρατοῦν ἄλλα ἔθιμα, ἀλλ' ἐδῶ.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὸ μάθημα, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ Βάγια, καὶ θὰ τὸ ἐπωφεληθῶ. Τὸ κἀνιστρον θὰ μείνῃ εἰς τὴν αἰθουσαν, ἕως ὅτου ἐπ στρέψῃ ὁ Ρουστὲμ.

— Καὶ θὰ μᾶς δεῖξῃς τῶρα τὰς ὠραίας σου ἐνδυμασίας;

— Πρὸς τί! Σεῖς αἱ ἴθιαι εἶπατε ὅτι πρέπει νά περιμένωμεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ πασσᾶ. Ἴσως τοῦ κακοφανῆ διότι θὰ τοῦ ἀφήρουν τὴν εὐχαριστήσιν νά μ' ἐξαφανίσῃ προσφέρων μοι ἰδιοχειρῶς τὰ εἰς τὸ κἀνιστρον πράγματα. Ἐπιτρέψατε, παρακαλῶ, νά μείνῃ κλειστόν.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαθε δριμύτως ἡ Φατμέ. Ἐλευθερά

σιάζει περίσσευμα υπό τήν επιμελημένην διαχείρισιν του Ικανοτάτου και βέκτου δημάρχου κ. Πέπα, ος άλλα έργα μαρτυροῦσι τήν δραστηριότητα, οἷον ἡ ἀνεγερσις τῆς Ἀγορᾶς, ἡ ἀνιδρύσις μνημείου εἰς τὸν Κυβερνήτην. ἡ οἰκοδόμησις δημοκριτικοῦ μεγάρου ἐν ᾧ συγκεντρώθησαν πάσαι σχεδὸν αἱ ἀρχαὶ τῆς νήσου, καὶ ἡ μελετωμένη πρόκτασις τῆς προκυμαίας.

Οἱ Αἰγινῆται εἶνε ὑγιεῖς, εὖρωστοι, ἴργατικοί, τολμηροὶ καὶ ῥιψικίνδουνοι, ὡς ἀποδεικνύει τὸ ἐν τῇ νήσῳ στοιχεῖον τῶν σπογγαλιέων, οἵτινες μὲ βάρκακις καὶ μὲ καταδυτικὰς μηχανὰς παραπλευοῦσι τὴν Ἀφρικὴν ἀποσπῶντες, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των ἀπὸ τῶν σπλαγγχνων τῆς θαλάσσης τοὺς προσοδοφόρους, σπογγους. Εἰς καλὸς σπογγαλιεὺς δύναται νὰ κερδήσῃ κατ' ἔτος ἐργαζόμενος ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου, ἕως 4.000 δραχμῶν. Εἰς τῶν ὧντε οὐκ εὐκαταφρόνη οὐκ εἶναι τὸ ποσὸν τοῦ εἰς τῆ νήσον εἰσαγομένου χρήματος ἐκ τῆς σπογγαλιείας. Ἄλλ' ὡς εἴπομεν, ἡ ἐπιχειρήσις ἔχει τοὺς κινδύνους ὑγιᾶς. Ἐφέτος δέκα τῶν τολμηροτέρων δυτῶν ἔγειναν βορὰ τῶν ἰχθύων εἰς τὰ βάθη τῶν ἀφρικανικῶν ἀκτῶν, καὶ πολλὰ εἰσὶν αἱ πεθιφοροῦσαι ἐν Αἰγίνῃ οἰκογένειαι. Εἶναι δὲ τὸ πένθος ἐκεῖ αὐστηροτάτον. Ἡ χήρα ἀνδρός πνιγέτος, ἐν σπογγαλιεύσει, φέρει τὰ μαῦρα ἐφ' ὄρου ζωῆς, οὐδέποτε δὲ ἔρχεται εἰς δεῦτερον γάμον καὶ δὲν τῇ ἐπιτρέπεται νὰ περάσῃ το κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. Ὅταν ἐπανακάμπτη ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῆς σπογγαλιευτικῆς λέμβος μὲ σῶων καὶ ἀκέραιον τὸ πλήρωμα τῆς, ἀναπαύσῃ σημάϊαν καὶ ῥίπτει πυροβολισμοὺς, ἐν πλήρει μεσημβρία εἰσπλέουσα εἰς τὸν λιμένα, ἐνφ' ἡ λέμβος τῆς ὁποίας ὁ θάνατος ἀφήρησε τινα τῶν δυτῶν, νύκτωρ καὶ λάθρα, ἄνευ σημαίας καὶ ἀφοφῆται σχεδὸν προσορμίζεται φέρουσα τὰ θλιβερὰ μαντάτα. Οἱ δυταὶ τῆς Αἰγίνης εἶναι γραφικώτατοι. Ἡλιοκαεῖς, μελαφοὶ, λασιοστήθοι, εὐρώμοι, μὲ διεσταλμένους τοὺς βῶθνας καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς συχνὰ διανοιγομένους οἵτινες ὡς ἀν ἦσαν ὑπὸ τὴν θάλασσαν καὶ προσεπάθουν νὰ διακρίνωσι τὸ παρ' αὐτῶν ἀγρευόμενον ζωόφυτον, ἔχουσι τι τὸ θαλάσδες. Ἡ λαλιὰ των εἶναι τραχεῖα, γίνονται δὲ συνήθως δυσήκοοι. Γενναῖοι καὶ ἀποφασιστικοὶ συνήθισαν νὰ παλαίωσι πρὸς τὸν καογαριαν θάνατον, ὅστις ἐνεδρεῖ αὐτοὺς εἰς τὰ ἄδυστα δι' ἄλλους βῆθη τῆς θαλάσσης.

Τὰ βῆθη ἐν Αἰγίνῃ εἶναι αὐστηρὰ καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ὠραίου φύλου. Λέγομεν δὲ ὠραῖον αὐτὸ κατ' εὐφημισμὸν, διότι εὐκολώτερον θὰ ἦτο εἰς τὴν ΡΑΜΠΑΓΑΝ, καίτοι μὴ δύτην ν' ἀλιεύσῃ σπόγγους εἰς τὰς ἀφρικανικὰς ἀκτὰς παρὰ νὰ εἴπῃ ὅτι εἶδε μίαν κἂν ἀληθῶς ὠραίαν ἐν Αἰγίνῃ. Τοῦτο βεβαίως εἶναι ἀλήθεια δυναμένη νὰ ἐπισύρῃ κατ' αὐτοῦ τὴν κατακραυγὴν πολλῶν νοστιμωτάτων, ἂν μὴ ὠραίων νεανίδων, ἀλλ' εἶναι ἀλήθεια καὶ γνωρίζετε ὅτι ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν παρασιωπήσῃ, ἀφοῦ διὰ τὴν ἀλήθειαν κατήντησε καὶ νὰ φυλακισθῇ τετράκις καὶ νὰ δικασθῇ δις. Αἱ γυναίκες ζῶσι περιωρισμέναι ἐν τῇ οἰκῇ Αἰνεάνιδες δὲν ἐξέρχονται εἰς περίπατον, ὅσῳ προκλητικὸς καὶ ἂν ἦναι οὗτος ἐπὶ τῆς ὠραίας τοῦ λιμέντος προκυμαίας. Διὰ τοῦτο βδέματα περιεργείας ἐπισύρουν πάντοτε ζῆναι κυρταὶ τερπόμεναι ἐν τῇ περιπάτῳ τούτῳ.

Τὸ κλίμα τῆς Αἰγίνης εἶναι ὑγιεινότατον. Ἰσοσῆτὴ δὲ ὑγεία ἐπικρατεῖ ἐν τῇ νήσῳ, ὥστε οἱ τέσσαρες ἰατροὶ τῆς, οὔτε καθαρτικὸν δὲ λαμβάνουν ἀφορμὴν νὰ διατάξουν. Ὅλοι κινδυνεύουν νὰ σκάσουν ἀπὸ ὑγείαν. Εἰς τῶν ἰατρῶν ἐρωτηθεῖς : — Πῶς πηγαίνουν ἡ δουλειαί ; — Τίποτε, φίλε μου, ἀπήντησεν, ἐπικρατεῖ κ α κ ο ἡ θ η ς ὀ γ ε ἰ α.

Τοιζῆται ἐν ὀλίγοις αἱ ἐξ Αἰγίνης ἐντυπώσεις ἡμῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἄλλοτε θέλομεν ὀμιλήσει περὶ τῶν φυλακῶν αὐτῆς καὶ ἄλλων τινῶν. Τῶρα φωνοῦμεν εἰς δτους θ' ἀναγνώσουν τὰς γραμ-

μὰς ταῦτας : — Ἐάν δὲν ἐπήγατε εἰς τὴν Αἰγίαν νὰ πάτε, καὶ θν ἐπήγατε νὰ ξαναπάτε.

Εἰς τὸν Παπαλεξανδρὴν Διάδοχον τοῦ Φιλημονα

*Μπῆκαν κλιφέταις, μπῆκαν κλιφέταις, μέσ' ἔτου δήμου
[τὸ μαδρὶ,
Μὰ τοὺς ἔδοσεσ κυνῆρ, γειά σου, Παπαλεξανδρῆ.
Δημότης.*

Εἰς τὸν Φιλημοναν ἐπὶ τῇ ἀναχωρῆσει τοῦ εἰς Μοναχον

*Ἀναχωρεῖς κ' αὐτοῦ ποῦ πῆς ἐλπίζω
Ν' ἀρταμωθῆς μὲ μπίρα, π' ἀγαπῶ,
Κ' ἂν τὴν ἰδῇ φριχτὰ σὲ ἐξορκίζω
Νὰ τῆς εἰπῆς αὐτὰ ποῦ θὰ σοῦ 'πῶ.
Νὰ τῆς εἰπῆς ὅτι τῆρε λατρεῶν,
Μικρὸς ἐγὼ τῇ γιῶρισα μικρῇ,
Πιστὴ σ' ἐμῖνα θὰ 'μεινε πιστεῦω
'Ἡ γτόπια, 'πὲς τῆς, μῶγεινε πικρῇ.
Μέκκος.*

Τὸ Μπαλετο ἐν Πατραῖς

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Πατρῶν : «Δὲν εὔρον χάριν παρ' ἐνὶ τῶν συμπατριωτῶν μου αἱ καλλιμορφοὶ καὶ δεξιότεχνοὶ τοῦ χοροῦ βασιλισσαὶ Antonietta καὶ Concettina, ἅς οἱ ἐν Ἀθήναις λάτρεις τοῦ καλοῦ ἐν τῇ τέχνῃ ἰθαύμασαν, ὁ δὲ ΡΑΜΠΑΓΑΣ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν στίχους τοὺς ὁποίους μετέφρασεν εἰς τὴν ἰταλικὴν ὁ κ. Φραβασιλῆς. Ἀσεβῶς ἐτόλμησεν εἰς Πατρεὺς νὰ γράψῃ κατὰ τῶν ἀγγελοπλάστων Ohlitten. Ἐλησομένησεν ὅτι ἐκεῖ ὅπου εἶναι σήμερον ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἐλατρεῦτο τὸ κάλλος ἐν Ναφ τῆς Ἀφροδίτης. Δὲν ἀνεμνήσθη ὅτι οἱ ἀρχατοὶ ἡμῶν πρόγονοι ἠγάπων τὴν γυμνότητα, καὶ ὅτι ἡ Φρόνη, ὅλη γυμνὴ ἐν Φαλήρῳ, ἐρίφθη, ἐνώπιον τοῦ πλήθους, εἰς τὴν θάλασσαν νὰ λουσθῇ καὶ ἡ γυμνότης αὐτῆς οὐδένα ἐσκανδάλισε, διότι οἱ πάντες ἀπέβλεψαν εἰς τὸ θεῖον καὶ ἰδανικὸν τοῦ κάλλους αὐτῆς, εἰς δὲ τῶν ἐξοχωτέρων τῆς ἀρχαιότητος καλλιτεχνῶν ἐμπνευσθεῖς ἐκ τοιούτου θαυμαστοῦ προτύπου ἐδημιούργησε τὴν Ἀναδυομένην Ἀφροδίτην. Τῆς αὐτῆς Φρόνης δικαζομένης ἐπὶ ἀσεβείᾳ κατὰ τῆς θρησκείας, ὁ συνήγορος ἀπεκάλυψε τὰ στήθη καὶ οἱ δικασταὶ καταμαγευθέντες πρὸ τῶν καλλῶνων αὐτῆς τὴν ἠθώσαν ἀναλογισθέντες ὅτι μόνον εὐνοομένη τῆς θεᾶς ἠδύνατο νὰ εἶνε τοσοῦτον ὠραία (Ἀθήναιος XII). Ὁ Συνοδικὸς πιστεῦω ὅτι θ' ἀντικρούσῃ τὸν ἐμπάθως καὶ ἀπειροκάλως γράψαντα Πατρεῖα, πλήττων ἐβρωμένως τὴν σεμνοτυφίαν αὐτοῦ. Τὸ νὰ σκανδαλίζηται τις πρὸ καλλιτεχνικῆς γυμνοτητος ἀποδεικνύει ἀνηθικότητα. Οὐδὲ ὁ φιλοκάλου διεγείρεται ἡ ἐκτῆ αἰσθησις πρὸ τῶν γλαυφῶν μηρῶν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Αὐτὰ, ἂν μὰς δοθῇ ἀφορμὴ, τὰ μεταλέμε.

Θυμωμένος.

εἶται νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ κατέβῃ. Θὰ γελάσωμεν ἴσως μὲ σένα μετ' ὀλίγον.

— Χννομίμισσα, τῆ εἶπεν ὁ εὐνοῦχος, ἡ σκλάβθα περιμένει τὰς διαταγὰς σας εἰς τὸν προθάλαμον. Ὅτι τὴν ἔχει φέρει ὁ Κασθὲκ.

— Τῶρα θὰ τῆς ὀμιλήτῳ, ἀνερώνησεν ὁ Μπεσῆρ γοργῶς ὀρῶνόμενος ἐπὶ τῶν μακρῶν αὐτοῦ σκελῶν.

— Ὁ Κασθὲκ ἔχει φύγει, ἐπανελάθεν ὁ ὀριστάμενός του. Ἐτύπισσε τὴν σκλάβθαν εἰς τὴν πρισσὴν τοῦ καπιτέη, καὶ ἐήτησε νὰ σὰς ὀμιλήσῃ. Ἀλλὰ τῇ στιγμῇ ποῦ ἤθελε νὰ ἔλθῳ νὰ σὰς εὔρωι ἐφθισαν οἱ χαμάληδες μὲ τὸ παῖερί. Ἡναγκάσθη νὰ τοὺς δεχθῶ καὶ νὰ ἐξήγηθῶ μαζῇ των. Ὁ

Κασθὲκ δὲν ἠθέλησε νὰ περιμείνῃ, καὶ ἔφυγε λέγων μοι ὅτι ἂν εἶγατε νὰ τοῦ εἰπῆτε τίποτε, τὸν εὐρίσκετε αὐριον τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὴν ὠραν τῆς προσευχῆς, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Τὸπ-Χινέ.

— Ἀλήθεια ὑτέγραυξεν ὁ Μπετῆρ, εἶναι πληρωμένος ἡ σκλάβθα εἰ' ἐνδύμεν, δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ ὑπάγῳ νὰ τὴν ὑποδε/θῶ.

Καὶ ἐξῆλθε τῆς μακροκρίνης αἰθούρας ἀκολοθούμενος παρὰ τῆς οἰκτρᾶς φρουρᾶς, ἥς γειῶο.

— Περὶ ποίας δούλης πρόκειται ; ἤρῶτισσε νωχελῶς ἡ Μπεσμέ.

(Ἀκολουθεῖ)